

Antológia Krúdy Gyula emlékére

Alig több, mint egyéves múltra tekintett vissza az óbudai Krúdy Gyula Irodalmi Kör akkor, amikor lezárták *Tiszteletkőr* című antológiájuk anyagát. A könyvet kiadó első vezető be, s mivel múltóról még jóformán nem beszélhetünk — a kör vezetősége is számvetést tesz az indulásról, felvázolva a létrehozás körülményeit, többször is hangsúlyozva *Krúdy* emlékének ápolását.

A tartalmi rész felosztása eléggé egysíkú. Az első fejezet, a *Kései beszélgetések* Tóbiás Aron 1964-ben *Krúdy világa* címmel már megjelent írásait tartalmazza. A szerző beszélgetőpartnerei — a rokon, az ismerősök, könyvének illusztrátora — személyes élményeiket mondják el.

A kötet következő fejezete a legfőképp zavarba ejtő. Simonyi Imre és Tóth Eszter egy-egy verssel szerepelnek, ugyanakkor mások akár 15—20 verssel is szöhoz jutnak. Ha Simonyi és Tóth Eszter is tagja az irodalmi körnek (amely nem jelez semmiféle földrajzi kötöttséget, „kötelező” kötődést Óbudához), akkor

miért csak egy verssel szerepelnek, ha pedig nem tagjai, akkor joggal kérdezhetjük, hogy miért maradt ki például *Zelk Zoltán* vagy *Nagy László Krúdyt*, *Szinábadót* idéző verse?

A többi résztvevő közül Hunyadi István lírája részben még kapcsolódik a fiát sirató kötet (*Férfisírató*) verseihez. A

múltidézés nála alkalom arra, hogy az idős költő újabb keltezésű versekkel járuljon hozzá költészetünkhöz. A kötetben *Kopré József* szerepel a legtöbb (szám szerint 22) verssel. Elbeszélő modora túlságosan is a történes leírására korlátozódik, s egyéni keserűség tett számvetése is csak a kortárs megértésében bízik.

A gyűjtemény legmodernebb (s egyben legfiatalabb) hangja *Tamási Orosz Jánosé*. Képei jól tükrözik életformája viszontagságait: *elhomályosodik tekintetünk / ahogyan városok mosódnak / betonba, koromba, füstbe.* (Századvég című vers.) Nyersen, szinte számonkérően vall önmagáról is, de néhány esetben kifejezéseivel az ismétlésen belül marad: *Arcodon / a táj lenyomata* (a *Vaktérkép* című vers, vagy a kötetben is a következő, az *Utca éjjel*): *az utca csöndje / strásod / negatív lenyomata. Szóke Miklós Árpád* verseiben gondosan ügyel arra a saját maga meghatározta lényegre törő tartalomra, amely az emberiség gondjait átválalva jelentkezik, akár versbe nem illő sorokkal is: *Halkan*

koppanó májusi eső... Elek Mihály versei tudatos vagy alig változtatott ismétlésekre épülnek, hol túl egyszerű, hol végképp bonyolult fogalmazást eredményezve.

A befejező rész elbeszéléseit *T. Ágoston László* és *Gyevi Károly* írta. *T. Ágoston* mai témát feldolgozó problémafelvetéseiből azok a sikerültebbek, ahol csupán az emberi karakterekben bízva tud feszültséget teremteni. (*A fák, meg a tőkék.*) *Gyevi Károly* történetek elmondására vállalkozik az ötvénes évekből éppúgy, mint napjainkból.

Az esztétikus külsőben megjelent kötetben minden szerző írása előtt életrajzi ismertető olvasható, amely jóval meghaladja akár egy fülszöveg terjedelmét is. Így több esetben felesleges, az olvasót nem érdeklő adatokat is megtudunk (pl. ki mondta rádióban a verseit), ugyanakkor *Simonyi Imrénél* nem jelzik, hogy 1974-ben *József Attila-díjat* kapott. Feleslegesnek tűnik a *Krúdyra* való többszöri hivatkozás is, s mert e kötet a Krúdy Gyula Irodalmi Kör alapító tagjainak első antológiája — egyelőre nem mutat többet alkalmi csoportosulásánál. A vegyes benyomások *nem teszik indokoltá* a tervezett évenkénti megjelenést sem.